Om att tro på det ögonen inte ser

Novell

Simon K. Jensen

Om att tro på det ögonen inte ser

I mitten av världen fanns det en mäktig trollkarl. Nej, han var naturligtvis inte en riktig trollkarl (en sådan man läser om i fantasyböcker och ser på film) och han var inte en magiker som kunde underhålla sina åskådare med inövade tricks. Ej heller var han en charlatan som lurade folk att betala pengar för något som endast han visste var omöjligt. Kort sagt, det var en trollkarl som inte kunde trolla.

Trollkarlen hade istället fått sin titel som belöning för en aldrig tidigare skådat förmåga att trollbinda alla som träffade honom. Han berättade sagor för små barn, han läste högt ur tidningarna för analfabeterna, han förklarade världens beskaffenhet för alla som ville lyssna. Han besökte makthavare och gav dem råd. På dagarna pratade han och försåg sina lyssnare med upplysning och hänförelse. På kvällarna fortsatte han prata och förförde vackra kvinnor, eller ovackra kvinnor (han förstod inte skillnaden, eller brydde sig inte om den, ingen visste). På nätterna var han tyst medan han ägnade sig åt stor älskogskonst.

Den berättande trollkarlen var mycket omtyckt av alla och borde ha varit lycklig och haft ett långt liv fullt av succé och självförverkligande. Men så blev det inte.

Under samma period fanns det en annan mäktig trollkarl. Han hade tilldelats titeln för sin enastående förmåga att få folk att tro på det ögonen inte ser. På dagarna satt han ensam med öppna ögon och stirrade på en vitmålad vägg. På kvällarna satt han ensam vid ett bord. Sedan gick han i säng ensam och sov. Ibland gjorde han ett avbrott i sin kvällsrutin och tog emot resande som hade dykt upp för att samtala med honom. De ville oftast veta hur han kunde sitta dag ut och dag in utan att känna sig ensam. Han svarade att han hade en röst inom sig, en röst som talade till honom. Denna röst var allvetande och därför fanns det inga skäl för honom att bege sig ut bland andra människor, ty deras röster var inte allvetande.

En del besökare, speciellt de yngre, ville veta varför han inte hade en fru, eller åtminstone några älskarinnor, alltså hur han kunde uthärda sexuell isolation. Han svarade att den allvetande rösten var hans enda kärlek och att all annan kärlek var onödig. Han förklarade att kroppen är ett hinder för den allvetande rösten. Kvinnor har en doft som påverkar kroppen så den tar kontroll över sinnet, och då förloras dyrbar tid som skulle kunna spenderas tillsammans med den högt älskade inre rösten. Han avslöjade att detta är orsaken till att han betraktar kvinnor på samma sätt som han betraktar jordbävningar, de är distraktioner, de är farliga.

En dag kom den berättande trollkarlen på besök. Han hade hört talas om det enorma tempel som på relativt kort tid hade byggts runt den vita väggen och den stillasittande

trollkarlen. Naturligtvis var han nyfiken och ville se allt med egna ögon. Han kände till fenomenet att människor kan börja tro på det ögonen inte ser och undrade om han själv skulle kunna uppleva detta.

Det var tidig kväll när de anlände, trollkarlen och tre väninnor som gillade hans berättelser så mycket att de alltid följde med när han reste långt. Vid ingången till templet stod en beväpnad vakt som tilltalade dem i hårda ordalag och meddelade att kvinnor var strängt förbjudna i templet. De tre väninnorna blev förnärmade och undrade varför så var fallet, men vakten ville inte diskutera saken ytterligare. Till sist bestämde sig trollkarlen för att gå in utan sina följeslagare. Han lovade att berätta allt för dem senare under kvällen.

– Om ni orkar, så slå upp vårt tält och vänta här utanför. Annars kan ni ju vänta på krogen där borta, de har bra vin här. Prata med de lokala. Jag är tillbaka innan midnatt.

Sedan gick han in i templet. Efter en lång mörk korridor kom han till ett stort upplyst rum. Han såg många vitklädda unga män, men ingen yttrade några ord. Det var fullständigt tyst i hela byggnaden, och denna tystnad satte igång hans berättarsinne. Plötsligt kände han en enorm lust att sätta sig mitt på golvet och börja en lång berättelse. Men han var gäst och tillräckligt vördsam för att respektera tystnaden.

Efter en lång stund dök en medelålders man upp.

– Följ med mig. Trollkarlen är redo att ta emot dig.

– Tack.

Han följde efter, och de gick genom en annan korridor och kom till ett rum som först verkade oändligt stort, men efter ett par sekunder insåg han att alla väggar var svarta och det enda ljuset som fanns var riktat mot mitten av rummet där det stod en vit vägg. Det var den berömda nollpunkten, Origo, originalväggen. Framför den stod en tom stol. Mannen som hade hämtat honom pekade på en matta som låg på golvet ett par meter bakom stolen.

– Sätt dig här. Så kommer trollkarlen strax.

Han satte sig på mattan. Den stank förfärligt.

– Ursäkta, men är det någon som har pissat på mattan eller vad är det frågan om?

Mannen ignorerade frågan och gick fram till stolen, vred den runt och satte sig. Han granskade sin gäst ett ögonblick. Sedan talade han igen.

– Nu kan vi börja. Vad vill du fråga?

Den besökande trollkarlen hostade.

– Varför måste jag sitta på en smutsig matta? Sitter folk och pissar här? Vad är meningen med allt detta?

– Bara en fråga i taget hädanefter. Den allvetande rösten kommer ibland med svåra utläggningar. Men dina första tre frågor kan besvaras med tre enkla svar. Svaret på din första fråga är att du måste visa ödmjukhet inför rösten genom att sitta på denna matta. Svaret på din andra fråga är ja, vid långa svar kan det bli nödvändigt att låta kroppen urinera där. Och slutligen, meningen med allt detta är att få tillgång till den allvetande röstens visdom.

– Om jag vägrar sitta här, vad händer då?

– Då får du inga svar. Och den allvetande rösten kan ta illa upp för att du har slösat på min tid.

– Skit samma, jag drar. Det verkar ju vara ett dårhus jag befinner mig i.

Han reste sig och rusade ut. Ingen stoppade honom, och ingen sade någonting. På utsidan tittade vakten förvånad på honom och skickade honom sedan ett leende samtidigt som vapnet en kort stund höjdes och riktades mot hans panna.

Han såg inget tält och antog att väninnorna hade valt krogen. Ett klokt beslut, tänkte han då han en minut senare öppnade dörren och möttes av dämpad belysning, tobaksrök och sorl. Trion satt vid ett långbord och verkade ha fått i sig en del vin redan. Fem lyssnare hade samlats runt dem, och fler var på väg. Kvinnornas karisma gick inte att ta miste på. När de såg trollkarlen avbröt de sina teoretiska utläggningar och ville genast höra allt. Han sade att han ville duscha först, och att orsaken till detta var en viktig del av den besvikande upplevelse han precis varit med om.

– Jag återkommer, men förvänta er inga mirakel. Det var det gamla vanliga. Men nu fick jag se det med egna ögon.

Sedan gick han till baren och bokade ett rum, fick nyckeln, gick till rummet, tog en dusch och återvände glad i hågen. Han beställde ett mål mat och en halv liter öl och började berätta. Snart lyssnade alla i lokalen. Folk tittade ut genom fönstren, i riktning mot templet, och skrattade. De skrattade åt vakterna och de skrattade åt galningarna inuti byggnaden. Stämningen var hög, personalen i baren hade mycket att göra och det blev en vacker kväll.

***

Strax innan gryning sattes en nyckel i ett lås. Försiktigt öppnades dörren till trollkarlens rum. Tre tempelvakter smög in och såg de fyra vännerna som låg och

sov i den stora sängen. Vakterna stängde långsamt efter sig och spred ut sig så ingen skulle kunna slippa undan.

– Det här kanske kan lära er att tro på det ögonen inte ser.

Vapnen höjdes och sänktes. Därefter var berättelsen slut.

Detta är novell nummer **7** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_extra_glas_vin.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf
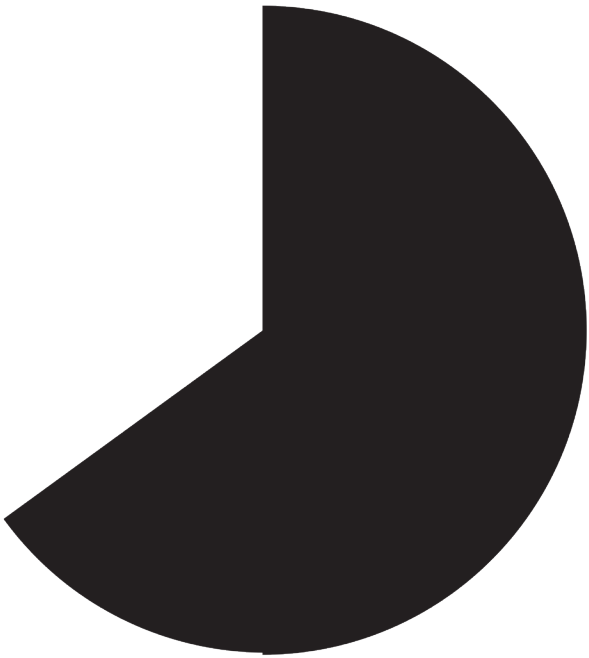
Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story